

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. над. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає
від 11—12 год. перепол.
Рухомі не зявляються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в кравю 4'30 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр., Італії
7'50 зл., Німеччині 7'50 зл.,
Польщі 5 зл., Румунії 3 зл.,
Чехословаччині 3 зл., Югославії
1'50 зл., Болгарії 7'50 зл.,
Австрії 7'50 зл., Швейцарії 1 зл.

**В справі оголо-
шень зявляються
до Адміністрації.**
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Гангрена.

До розправи проти б. міністра фінансів і дир. П. К. О.
Губерта Ліндего.

(Від власного кореспондента.)

Варшава, 14. квітня 1926.

Колишні міністри на лаві обвинувачених — це явище таке стає, як сама інституція міністра. Колиж не приваляють ваги до міністерського титулу, а брати на увагу лише компетенції їхньої влади, то історики навелиб нам цілі реєстри керуючих державою діячів усіх часів і всіх народів, що завдяки своїй високій посаді скоштували згодою — отрути, шовкового шнурка, гільотини або кулі, вигнаного листа або пияничних крат. Чи їх судило бул єдиний їх зверхник-самодержавець, чи гнів народу, що втратив терпєць — це байдуже. Навіщо клякати істориків на поміч: лять грєських міністрів, розстріляних два роки тому, голосні в останній війні процеси французьких міністрів Кайо і Мальві, та й хочби сумної слави процес наших таки українських міністрів Голубовича й Жуківського в Києві в 1918 р. — це факти, що є у свіжій і загальній пам'яті. Генеза всіх тих процесів одна: невдача політики, яку вони — ці міністри — вели. В більшости випадків присуджені діячі є жертвними козлами: на когось требаж звалити вину за катастрофу; буває, що вони не тільки формально відповідальні, але й справді винуваті короткозорістю чи фальшивою політичною калькуляцією. Всеж: вони зі своєї вини чи без вини відповідають як політики їх процеси є політичнi! І коли уложуться пристрасити та злобу дня присиде попіль десятиліть — нарід згадає їх може й без жалю, але й без — почуття сорому.

Процес Губерта Лінде, ще не давши ніякого урядовця почти у Львові, а потім міністра фінансів відродженої польської республіки й директора одної з найбільших польських державних установ, Польської Каси Ошадности, належить до тих процесів, які, навпаки, тавром сорому покривають державу й нарід. Губерт Лінде — це навіть не Віндіггрец, який платщиком патриотизму й вищих ідейних цілей прикривав своє грандіозне ошуканство. Акт обвинувачення закидає Г. Ліндоу злочин діланія на шкоду держави. Та чи він наразив державу на втрату близько двох мільонів зол, з розмахом, зі злочинних мотивів — чи з „чесної“ чєздарности та глупоти („пероску-таліу-м“) назвав його один зі свідків — він є плодом свого середовища й сучасних відносин, а його процес розкриває образ гнилі, гангрени, яка розкладає організм не лише одиниці, прикованої до лави обвинувачених. Злочини, які в тому процесі судять, на перший погляд з політикою не мають нічого спільного і належать до категорії звичайної криміналістики. Але глибше вглянути — цей процес має далеко ширше значіння, ніж навіть судження про вини суто політичної затури.

Варшавських газет, — гангрена, яка від так давня вкралася до загальної відомої ПКО., буде усунена мікроскопічним розслідуванням хороби в світлі нічим не переможеної судової правди. І шож показується? При „мікроскопічному розслідуванні хороби“ — вилазить на верх така сила різнородних бацил і мікробів, що врешті й сам даний випадок недуги схопить на другий план, а вирінає питання: відкіля вони там зявилися і чи взагалі можуть вони існувати відокремлено, та чи — знищивши їх в оцьому одному місці — допоможе воно щось загальній гангрені?

Справді, сам акт обвинувачення проти Губерта Лінде, якого оце п'ятий день судять у Варшаві, хоч який сам собою цікавий, а проте блідіє при цих „квітках“, які несподівано то тут то там виростають підчас самої розправи. Кажучи коротко: обвинувачують його в низці яєно шкідливих та яєно самочинних трансакцій величезними грїшми з громадської кишені. І так купив він у Лодзі будинок для П. К. О. вартости 24,000 доларів за 68,000 дол., видав 90,000 зол, за будівельний матеріал, якого не було, гарантував приватну позичку свого брата (і потім цілістю мусів заплатити її) на суму 10,000 англ. фунтів і 20,000 дол., скуповував залізничні облігації так розумно, що П. К. П. сразу влетіла на 663,948 зол., видавав невірної висоти „зачети“ вищим урядовцям П. К. О. і т. д. і т. д. Разом з ним судять „посередника“ при купні згаданого будинку в Лодзі, лодзького інженіра Бау'а, який на „посередництві“ „заробив“ 8,000 доларів, та який „продав“ П. К. О. будівельний матеріал на будову соймового будинку за 90,000 зол., взагалі не маючи жадного матеріалу. „Der drübe im Bude“ — це шеф технічної контролю будівель П. К. О., Гринєвіч, який саме „помилува“ в оцінці будинку в Лодзі лише на суму 75,000 доларів і який другий раз „помилува“, склавши урядовий звіт про оглядини двох вагонів цегли й вагону дерева — не бачивши на очі ніяких вагонів, яких таки й не було!

Ні один з обвинувачених не признається до вини. Губерт Лінде борониться ось якими аргументами: всі його розпорядки були цілком законні, бо виходили з його функцій голови шідком самостійної і від нікого незалежної установи; купував для П. К. О. домн і швидко переплачував їх, але мусів це робити, бо „престіж“ П. К. О. вимагав власного помешкання; не зважав великої уваги на висоту платіжів у марках, бо заздалегідь не вірив у вартість марки; тримав гарантію, дану своему братові, в таємниці, бо боявся повені анальогічних прохачів, тим паче, що (буквально:) „натиск з численних урядових кол був у шм напрямку дуже сильний“. Іншими словами:

нікого незалежне начальство“, є добре, а коли і але, то не може підлягати карі; збереження „престіжу“ є імперативом, який не рахується з ніякими „дрібницями“; б. міністр фінансів і директор державного банку не вірять у вартість власної державної валюти, але це не перешкоджає йому даліше займати ці посади; зробивши свинство, треба тримати його в таємниці зі страху, щоб „численні урядові кола“ не спонукали зробити таких свинств більше...

Свідки. Передовсім шєстеро їх примусово стигнено до суду: головний свідок Маріян Лінде — „вїхав“ за границю. Ця нехїть більшости свідків явитися перед судом, яка посуналась так далеко, що один із них предаяв аж сфальшованє лікарське свідцтво на свою смертельну хворобу (він був здоров, як кінь, а злякавшись асисті поліції, втік вікном і мерщій прибіг до суду), — показується так само у змісті їх визнань. Більшість визнань — дуже обмежені: і сюди і туди. Не завадять мовляв, на всякий випадок, залишити собі фірточку. Нині він за позтрату 2 мільонів золотих на твердій лаві обвинувачених, але хто його знає, чи швидше-пізніше не буде він знову сидіти на всевладоному вигідному шхураньому коїселі? А свідки цєж — урядовці П. К. О. чи інших державних інституцій, люде, які мають постійно до діла з установами міністерства фінансів. Наражуватись б. міністрові фінансів у державі, де міністри міняються, як у калєй-доскопі — це просто глупо!

Слухаючи розправи, відноситься вражіння одного величезного господарського балагану, в якому заплутані всі — винуваті й невинуваті — і сам біс не розбере, хто має відповідати перед буквою закону, а хто формально невинний. Закидують инр. Ліндоу представлення фальшивого білянсу П. К. О. за 1925 рік. Після визнань ріжних фавовців оборонець питає одного з них, представника Найвищої державної контролю: Що має зробити директор банку, коли білянс його інституції находити повне одобрєння міністерства фінансів, а Найвища контролю класифікує його фальшивим? Відповідати шчонебудь — справді важко.

*) Маріян Лінде на якій польський скроб з легкої руки його брата „заробив“ около 65,000 доларів, де теж „кравий“ „промисловець“. На ширший оянд випав уже давно, яких 25 років тому, коли зорганізував в Львові картель фабриканти содолої води. До кількох місцевих картель об'єднував, а всі його члєми були зруйновані. „Президент“ картелю, Маріян Лінде, який робив широкій ужтток з права підписувати в імені картелю лекції, утік аж до Сирії. Там динним-диним став... австрійським консулом. В 1918 р. переносився до Букарєсту, де стає польським консулом. (Як консуль операцій лєма і маркам) заробляє раз-по-раз здив до Львова!) заробляє мєгєток. Живє на широкую стопу, куєє а Закопним санаторію Дуєських, та і рєшєнємєм інфляції — як усі подобні шєфтарі — лєжить карк. Гробує рєхуєватись, продаючи диньський Касі Хорнєх закопальську санаторію за шє мєліона долєрєв (!), але находитє його приятєлє, які зрадкують Касі Х. таємничи, що за гроші можна мати десєть таких санєторіє і тоді інтерєс зривається. Останнє дошка рєхуєкує брат, директор П. К. О. пєльєтє відомий

Показується дальше инр. таке, що П. К. О. яєвжди виплачує до ставцєм згоди 100 прє. іх офєрти; чи не погнєдує воно історію а масовини фінтинєми офєртами на вїйськовє достави, які російськє інтєндатурє платила згоди, не бачуєчи ані доставцє ані товару, довїєнєючи одному слову... Распутінє?!... А самє „наочнє оглядинє“ 2-ох не істєнуєчєх вагонів істєнуєчєї цєгли й дєрєзє — чи цє не капїтальнєї зразок лєнанєм? Дальше: ає в одиєн голєс, вєключєно з б. прємєром Вол. Грєбєшєчєм, привизнєють заслуги обвинувачєного для „розмєху“ П. К. О. Але факт залишєтьє фєктом, що білянє П. К. О. в 1924 р. був пасивний та що самє коштє адмїністрації тої установи прєвизнєчуєли суму її доходів! Який харєктєристичний приклад на загально пануючє понєтє „розмєху“: хай і госпєдаркє понєдє стан, ає з ширєкєм жєстоєм... Związw się, a postaw się! і т. д. і т. д.

В момент писання цих рядків присуд ще не оголошений. Та він байдужий. Звільняючий чи засуджуючий — все одно він не принесе оздоровлення недуги, якого жде від присуду польський наївний публіцист. Щоби виплати недугу, на яку хворіє П. К. О., треба змінити систему, яка між иншим забрала у свої дабєти також П. К. О. А щоби змінити систему — треба змінити світогляд і психіку, з яких ця система зродилась. Такої зміни не принесе одна судова розправа проти одної людини, бо її взагалі не переводиться судовими присудами. І Надри

Від Рєд.: Самє після зложення цієї статті наспіла з Варшави телеграфічна вістка, що в суботу в год 3'45 попол. сєржант польської армії Вацлав Цєлєвєський застрєлив Губєрта Лінде на виллїє в хвилі, як він вєртає з розправи до своєї хати. Блїжшє подрєбншє про цє подєємє в сєрєдині числа.

Німєччина і Ліга Націй.

Відповідь німєцького уряду.
Німєцький уряд вислав такого листа до генєр. сєкрєтарієту Ліги Націй:

„Панє генєр. Сєкрєтарію! Потвєрджуючи одєржанний від Вас лист з дня 20-го марта, маю чєсть повідомити Вас, що німєцький уряд готов вислати свого прєдставника, щоби вєзє участє у нарадах комїєї, утворєної згідно з постановою Ради Ліги Націй дня 18-го марта, з мєтою розглянути справу складу Ради, скількості члєнів і спєсєб вибору. Застєрєгаю собі щє право призначєння німєцького прєдставника. При цьому дозволєю собі вказати на тє, що німєцький прєдставник зовсєм природно находитє тимєтьєсь з вишємєстановицєй прєдставники инших дєрєжє, з тої причини, що Німєччина не є члєном Ліги Націй. Цє свєрєдєне становищє Німєччини будє принєвоєний уагати на увагу не лише німєцький прєдставник, але воно принєвоєє виразно підкрєслєти, що його участє у нарадах не може торкєтєсь справи рєшєнєя німєцького уряду дєточнє вєступу Німєччини до Ліги. Штєрєсєман“.

Парєшєтє, — радєє одна з вар-

вєсє, що робить „самєстїєнє й від

Стан непевності.

Пять місяців коаліційного уряду в Польщі — то пять місяців дальшого погіршення вже й так невідрадного господарського положення й поглиблення стану непевності й тривоги. З кожним днем, з кожною годинною зростає та непевність, збільшується тривога, наближаються до якоїсь невідомої і важкої в своїх наслідках розв'язки.

Саме тоді, коли прем'єр Скіпінський, сповнюючи обов'язки міністра закордонних справ, розіслав по центральній Європі, у Варшаві збираючи важкі, олов'яні мари, Сек-так окреслений дефіцитний прелімінар на квітень пригадає польським державцем прохід травня, в якому не буде покриття найкормішніх державних видатків. По всій Польщі відбудуться демонстрації безробітних і голодних. З важким трудом склеєна коаліція гримітиме, а основна точка її "програми": утвердження хиткої й химерної валюти та зрівноваження бюджету стає все більше недосяжною мрією.

Краківський "Час", величаючи дипломатичну поворотність Скіпінського з нагоди його побуту в Празі й Відні, не ворожить довгого життя його коаліційному уряду.

"Коаліція" — пише "Час" — на потязі майже п'яти місяців, не дослужив з собою і не створила спільної програми. Без сумніву вона виявляє тенденцію до розпаду. Кожна тільки такому зручному й бистрому політику, яким є гр. Скіпінський, вдалося при нагоді розвалити коаліцію не допустити в Польщі до хаосу, до безпрогнозованості й переробити, з яких могола би вона лише життя знесилену й розбиту, а хто знає, чи взагалі здатна до життя.

Важка журба пригнічує польських політиків за найближче майбутнє, за долю й екзистенцію держави. Створена перед п'ять місяців коаліція була останньою дошкорою рятунку. Коаліція, зложена з сорокатих, консервативно-кулацько-соціалістичних елементів поставила собі метою зрушити польський державний корабель з тієї мілини, на якій він осів. Правительственні партії постійно шукали спільної мови, тупцювали безрадно на одному місці, раз-пораз залагоджували наростаючі конфлікти, а тимчасом життя йшло своїм ходом, не звертаючи уваги на зарадчі способи коаліції, події розвивалися

в елементарною силою, а коаліція тільки підбігала за ними — остоїла, аджевана й безрадна. Тому й не дивно, що сьогодні коаліція вже випустила кермо зі своїх рук, що вона є більше глядачем, як творцем і учасником діючих і наростаючих подій. Коаліція, виказавши свою невідповідність, неадекватність і невідомість опанувати положення, стала тільки базою для поглиблення стану непевності.

"З програми" коаліції не адійснено аж одної букви, обі покращенні лінії коаліції (вшехпольсько-єврейська й пелесіська) задоволилися на самому вступі. Займаючи було би говорити про погіршення господарського положення Польщі, яке кожний громадянин досадно відчуває на собі. Всі реформи, зв'язані з рівновагою бюджету, покірилися соймовими промовами й газетними статтями. Військовий бюджет фактично не порушено, війська не зменшено, стану поліції не дозволила торкнути польська реакція, а зрештою й поліція сама визнає недостатність свого існування в дотеперішній кількості. Розправи з безробітними й весняно-сезонні арешти на "кресах" та численні "розкриття" комуністичних організацій включно з політичними процесами — мовляв — як на долоні виявили конечну потребу навіть побільшення поліції. На редукції платівки бюрократії не погодилися пенесіви, рахуючись з надходящими виборами. Павперизація населення, недостатка кредитів, відсутність готівки, все поширювані редукції в урядах, торгівлі і промислі, мертва у вартгатах праці — ось що наближує грізну кризу. Уряд береється на всі способи, щоб тільки розрядити перегущену атмосферу. Крім заспокоюючих промов, обіщань дешевих і когнітивізму, в деяких відступах часу в "патрістичній" пресі лукається качки про закордонні поїздки. Але в це вже ніхто не вірить. Сьогодні пересічний громадянин знає, що передумовою якоїнебудь позички є радикальний перестрій Польщі під політичним і соціальним оглядом. Навіть в польському громадянстві мало хто покладає надії на теперішній сейм і на його уряд. В польському громадянстві, не говорячи вже про "національну меншість", все ширшим руслом під буденною поверхнею

життя течуть підземні течії. Олов'яний рух севд широким мас набиває все більшої сили, і то рух позитивного характеру: робітничо-соціалістичний і монархічно-національний. Розуміється, окреме місце займає в тому стані непевності становище польських народів.

Те, що діється тепер в Польщі, не можна інакше назвати, як розклад. Партіяна грізня досягає заніту, перекидаючись до армії. В таких умовах повага коаліції і його уряду, які не в силі дати собі раду з найпримитивнішими вимогами життя, поступово улазає, затрачується. Можна сімло твердити, що на уряд і коаліцію всі вже махнули рукою і продумують над новими зарадчими способами. З одного боку думастся про створення нової коаліції без пенесів, а з іншого — з монархістичними землеласниками (дубадеками), що поставити в різку опозицію робітничо-селянській масі, — з другого видигається ріжких "диктаторів" поодинокі або в спілці (Пілсудський - Дмовський - Вітос). Кожного торгоуються в тих кіноатральних комбінаціях ріжких енергій і т. ін. Найближчі тижні, а може й дні можуть принести кризу на становищі президента польської республіки.

Такий момент, стан непевності, розкладу і найможливіших концепцій та комбінацій вимагає від нас сторожкої уваги. І не лише уваги, не лише слідкування за подіями, але головно об'єднання всіх активних сил, створення однолітвого національного фронту, який був би нашою спільною опорою і захистом в днях бурі і негоди.

Німецько-радянський союз.

Ідея Бісмарка чи наш "длинний палець"?

Переговори між німецьким і радянським урядами у справі підписання пакту про взаємну нейтральність на випадок війни, дають підставу до хвилюючих коментарів чужинної преси. Французька преса дійти до своїх поглядів на пакт; частина каже, що ця тактика є продовженням старої політики Бісмарка і що Німеччина хоче вести дипломатичну гру на двох фронтах, щоб у кожній хвилині могла шакувати своїх непевних союзників. За те офіційний "Тан" заявляє, що німецький уряд повідомив Париж і

Лондон про свої переговори, які мають на меті підписати дружній договір на основі двох сторінних принципів. А проте це порозуміння зв'язує також з останнім виступом Черчилля, зверненням гостро проти Ліг Наций, а нагоди змішаної конференції розбавлення. Радянський уряд — пише "Таймс" у статті з 14-го п. м. — завжди вважав двохсторонню політику заваренням проти договору в Раталю і проти торговельного радянсько-німецького порозуміння підставного у жовтні 1925 р. Головно німецькі націоналісти стояли на становищі, що дотерішні німецько-радянські відносини повинні довести до мілітарного союзу. Дарма, що німецький уряд офіційно ніколи не признавав до таких ідей, було чимало думати на те, що він бере напромак на ехид, хоча й не протестує проти жодної політики Франції та Англії.

Важко нині здати собі справу, в яку форму виллється це порозуміння. Економічна співпраця Німеччини з радянським союзом не дає жодного огляду на різкі ріжкі устрої двох держав. СРСР, потрібує тепер гроші; Німеччина сама не має його на власні потреби; хіба, що стане посередником між американським капіталом. Англійська преса салкується зайняти супроти наміреного "реасекраційного" договору посередне становище, доказуючи, що його не треба дуже дахатися.

Заломання балтійського фронту.

Литва порозумівається щодо пакту з С. Р. С. Р.

Литовська та німецька преса порелас звістку, що Литва веде переговори з радянським урядом щодо спеціального договору ширшого ніж усі ті, які СРСР, підписав до цього часу з іншими балтійськими державами. СРСР має дати гарантії Литві щодо охорони виласного кордону проти Польщі та Мемелю

Модні воєнки для панів на ностіми, плащі, мундсмейсники, шапки, шифони поручає по низьких цінах фірма

АНТІН УВЕРА
Львів, вул. Галицька 18.
Філія в Тернополі і Стрию.

М. ГОЛУБЕЦЬ.

Петро Холодний.

Правда, ні трагедія душі Катерини, ні настрій, викликаний "епізодом", не увиходять в репертуар "малеских" засобів, яким поклонялася нещасна "формалістика" художньої критики, але інтуїтивно найдене Вороним становище екавує, що до творчості Холодного треба підходити якраз з цього боку, через що з іншого погляду невдалий експеримент, виявиться у нього рішучим кроком вперед. Перекопує нас про це халашний еволюційний процес артиста.

Сейтова заварюха перепинила організацію третьої української виставки, що дякуючи цензурній перелюпані, мала відкритися не в Києві, а в... Москві.

Коли 1917 р. розвалилася російська імперія, пробуджена до нового життя Україна заставила усіх своїх свідомих громадян до зводної праці над будовою і зміцненням нового суспільно-політичного ладу. І в заслугу керманів відродженої української державності треба покласти факт, що в повені назріваючих з годин на годину справ не поминули суто-культурних, здавалось би, "неактуальних" в той горячий час питань.

В перших днях березня наспіла на Україну звістка про революційні події на півночі, а вже 18. березня відкрито в Києві першу українську гімназію, якої директором став Петро Холодний, що до того часу був вистентом і вчителем при кафедрі фізики київської технічної школи, від 1916 р. директором комерційної школи київського товариства учителів. Осіною 1917 р. покликав Холодного настановище товариства ге-

нерального секретаря освіти, з дорученням розробити питання організації українського шкільництва. На тому становищі оставав він до часу, поки не став сам генеральним секретарем освіти, а зложив уряд щойно разом з розбиттям українського державного корабля на... еміграції.

Навала чергової праці в секретаріаті й позаним, відтягла артиста від його хемічної лабораторії та палітри, всеж таки при його участі й інтензивній допомозі вдалося вже в перших часах української державності зробити чимало в напрямі планової організації українських художників та покласти трішки, до них не знищені, основи під мистецьке шкільництво України. Ще за Центральної Ради відкрито в Києві українську Академію Мистецтв, що — пройшовши тяжкі часи організації, внутрішній тертя та зазіхання ворогів, хоч і під зміненою фірмою, устоялася до нині. Зразу сотворено центр, до якого не тільки хлинула молодь, але й ті художники України, що як Нарбут і Мурашко, стояли досі одалік українського життя й мистецтва...

Вслід за оснуванням академії прийшла черга на "Національну галерею". Шийний ряд власників картинних збірок, шийний ряд артистів висловива згоду поповнити галерею своїми збірками та творами, при чому започатковано заходи над ревіндикацією мистецького майна України, вивоженого сотками літ у Московщину. Для цього ще за гетьманської влади утворилася при секретаріаті освіти спеціальна комісія, яка довгий час працювала під проводом нашого артиста. Правда, опанування України більшовицькою владою змінило само зааложження питання ревіндикації шийком націоналізації збірок, але не можна сказати, щоб праця комісії пішла надармо. Організація публичних колекцій радянської України нерідко оперлася на матеріяла,

устійнених організованою Холодним комісією.

Український уряд, який взяв на себе організацію Академії й галерії, не полишив без допомоги питання організації самих трудівників мистецтва. При помітній допомозі уряду організовано "Товариство українських Архитектів", а описля "Товариство українських художників і діячів (теоретиків) українського мистецтва". В червні 1918 р. відбулася в Києві всеукраїнський конгрес артистів і діячів мистецтва, отримавши з виставкою, яку можна назвати третьою в своїй ролі. По замірам організації, серед яких бачимо й Холодного, виставка мала бути всеукраїнською мистецькою маніфестацією і тільки дякуючи несприятливим умовам часу такої мети не досягла. Поза межами виставки оставали гурти українських художників — Харкова, Чернігова, Катеринослава та Одеси, не кажучи про Львів, який теж оставав з боку.

До тогож короткий речинець, від аловідження виставки до її відкриття, не дозволила і тим артистам київського гурту, що прийняли в ній участь, на підготовку й добір найбільш відповідних експонатів. Атмосфера нерозумності й поспіху, яка характеризувала усі тогочасні почини, відбилася й на виставці; загальносприйтий був небажаний вислід цього настрою.

А всеж таки поруч Василя Кричевського, найповніше апретентував свою творчість Холодний. Виставив він понад тридцять картин, з приводу яких заважали київська критика, що Холодний належить до тих, називає в Європі, нечисленних художників, які — досягнувши певного рівня — не стають на місці, а йдучи далі, раз у раз кидають позад себе все нові й нові твори, засидно коваці від попередніх.

(Продовження буде.)